

Bitirilemeyen Bir Mektup

– Ömer Faruk · 01 Temmuz 2012

Bu duyguyu anlamamı isterdim. Sanki bir uçurumun başındayım ve kendimi bırakacağım uçurumun dibindeki sivri kayalıkları görebiliyor gibiyim. Kurtuluş acaba burada mı? Bu bir çare ise kurtuluş yakın demektir o zaman... Sevmek anlamını yitirdi artık, o nedenle belki de ümitsiz ve bedbahtım! Hayır, seni hiçbir zaman böylesine sevmemiştim, demek geliyor içimden, ama bunu söyledikten sonra benliğimden ve senden kaybedeceğim şeyleri de hesaplamak zorundayım.

Ufak bir çocuk gördüm dün, boş bir arsada tek başına oynuyordu. Olsa olsa üç, hadi bilemedin dört yaşında. Yanından geçerken sağlıklı yüzü gülümsüyordu. Toz içindeki ellerini mahcubiyetini örtmek için yüzüne kapadı. O an, çocukluk masumiyetinin ve yabancılık duygusunun birlikteliğini fark ettim. Demek ki bazı duygularım daha ölmemişti. Buna sevindim. Yaşamın, dünyanın haz alınacak yanları hâlâ var demektir bu.

Sevgili dostum, umutların ve yarınların ürpertisi bazen sarıyor beni, zifiri karanlığı yırtan ışıklardan korkuyorum. Oysa aydınlığın bir yaşayış, bir kurtuluş simgesi olduğuna inanmıştır herkes.

Bilirsin, bir ara roman yazardım. Eserlerimin hemen hepsi tozlu ve örümcek ağlarından geçilmeyen raflarda, farelere ziyafet çeken kağıt parçaları olarak hüznle bakıyorlar bana. Onlar için yıllarımı verdim, istedim ki ardımdan bir şeyler bırakayım. Binlerce sayfa yazı için verdiğim saatlerin karşılığı olarak yeteneksiz görülme ödülüne eriştim, şiş göbekli patronların alaycı bakışları altında ezile ezile yere yapıştım.